

Warszawa, dnia 21 listopada 2012 r.

KANCELARIA SENATU
BIURO KOMUNIKACJI SPOŁECZNEJ
DZIAŁ PETYCJI I KORESPONDENCJI

BKS/DPK-134/28415/12 JK

Nr: 28415	Data wpływu 24 września 2012 r.
	Data sporządzenia informacji o petycji 26 października 2012 r.

DREGULACJA ZAWODÓW

TEMAT

OCHRONA OSÓB I MIENIA

WNOSZĄCY PETYCJE: petycja indywidualna

Wiesław S.

PRZEDMIOT PETYCJI:

Podjąć inicjatywę ustawodawczą w celu zmiany art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia w taki sposób, by status pracownika ochrony posiadającego licencję pierwszego lub drugiego stopnia był wyższy niż pracownika ochrony bez licencji.

UZASADNIENIE WNOSZĄCEGO PETYCJE:

Autor petycji nie zgadza się z obowiązującą regulacją art. 2 pkt 6 ustawy o ochronie osób i mienia, która określa terminy użyte w ustawie. Zgodnie z definicją ustawową, za pracownika ochrony uznaje się „osobę posiadającą licencję pracownika ochrony fizycznej lub licencję pracownika zabezpieczenia technicznego i wykonującą zadania ochrony w ramach wewnętrznej służby ochrony albo na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia, lub osobę wykonującą zadania ochrony w zakresie niewymagającym licencji”.

Zdaniem autora petycji, ustawa zrównuje status pracownika ochrony posiadającego licencję I lub II stopnia z pracownikiem bez licencji, co jest krzywdzące dla pracownika z licencją. Obie grupy są tak samo umundurowane, mają podobne wyposażenie techniczne, choć posiadają różne kwalifikacje. Osoba bez licencji, zdaniem autora petycji, nie powinna nosić na mundurze znaku „ochrona”, gdyż nie ma właściwego przygotowania zawodowego. Może pełnić funkcję portiera, stróża, parkingowego itp., ale nie pracownika ochrony.

Ponadto, ustawa określa warunki otrzymania licencji I i II stopnia pracownika ochrony, ale nie precyzuje, jakie wymogi powinna spełnić osoba wykonująca zadania ochrony. Autor petycji jest zdania, że przytoczony przepis umożliwi każdej osobie zatrudnienie w charakterze pracownika ochrony. Uważa zrównanie statusu pracownika ochrony z licencją i bez licencji za niesprawiedliwe i niekorzystne zarówno dla pracownika, pracodawcy, jak i klienta, nadto sytuacja ta przekłada się na efekty pracy i poziom bezpieczeństwa chronionych osób i obiektów.

STAN PRAWNY:

Konstytucja RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) stanowi, że każdy jest obowiązany szanować wolności i prawa innych. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy m.in. są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, albo wolności i praw innych osób (art. 31). Każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy (art. 65).

Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221 ze zm.) określa: obszary, obiekty i urządzenia podlegające obowiązkowej ochronie; zasady tworzenia i funkcjonowania wewnętrznych służb ochrony; zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia; wymagane kwalifikacje i uprawnienia pracowników ochrony; nadzór nad funkcjonowaniem ochrony osób i mienia; zasady ochrony transportowanej broni, amunicji, materiałów wybuchowych, uzbrojenia, urządzeń i sprzętu wojskowego (art. 1). Ochrona osób to działania mające zapewnić bezpieczeństwo życia, zdrowia i nietykalność osobistą. Ochrona mienia to działania zapobiegające przestępstwom i wykroczeniom przeciwko mieniu, a także przeciwdziałające powstawaniu szkody wynikającej z tych zdarzeń oraz niedopuszczające do wstępu osób nieuprawnionych na teren chroniony (art. 2).

Ustawa w art. 2 pkt 6 stanowi, że za pracownika ochrony uważa się osobę posiadającą licencję pracownika ochrony fizycznej lub licencję pracownika zabezpieczenia technicznego i wykonującą zadania ochrony w ramach wewnętrznej służby ochrony albo na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia, lub osobę wykonującą zadania ochrony niewymagające licencji.

Ochrona osób i mienia realizowana w formie bezpośredniej ochrony fizycznej, stałej lub doraźnej, polega na dozorcze sygnałów przesyłanych, gromadzonych i przetwarzanych w elektronicznych urządzeniach i systemach alarmowych; na konwojowaniu pieniędzy oraz przedmiotów wartościowych lub niebezpiecznych oraz zabezpieczeniu technicznym poprzez montaż i konserwację urządzeń alarmowych (art. 3). Obszary, obiekty, urządzenia i transporty ważne dla obronności, interesu gospodarczego państwa, bezpieczeństwa publicznego podlegają obowiązkowej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne (art. 5). Wewnętrzne służby ochrony zapewniają ochronę mienia i urządzeń w granicach chronionych obszarów i obiektów oraz poza ich granicami; konwojują mienie jednostki oraz wykonują inne zadania wynikające z planu ochrony jednostki. Wewnętrzne służby ochrony powołane przez koncesjonowanych przedsiębiorców mogą wykonywać usługi w zakresie ochrony osób i mienia (art. 8).

W rozdziale 5 ustawy zawarte są wymagania kwalifikacyjne pracowników ochrony. Wykonywanie niektórych czynności wymaga posiadania licencji pracownika ochrony fizycznej lub pracownika zabezpieczenia technicznego pierwszego lub drugiego stopnia.

O wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej pierwszego stopnia może ubiegać się osoba, która m.in. legitymuje się dyplomem lub świadectwem szkoły lub innej placówki oświatowej, które potwierdzają uzyskanie specjalistycznego wykształcenia, albo pełniła

nienaganną służbę w stopniu podoficera lub chorążego w Biurze Ochrony Rządu przez co najmniej 15 lat, albo ukończyła kurs pracowników ochrony pierwszego stopnia i zdała egzamin przed właściwą komisją. O wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej drugiego stopnia może ubiegać się osoba, która m.in. spełnia powyższe wymogi, ale pełniła służbę jako oficer w BOR przez co najmniej 15 lat, albo ukończyła kurs pracowników ochrony drugiego stopnia i zdała egzamin przed właściwą komisją (art. 26 i 27). Licencje wydaje, zawiesza i cofa, w formie decyzji, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby komendant wojewódzki Policji (art. 30). Licencja wygasa z mocy prawa w przypadku niewykonywania przez pracownika ochrony zawodu przez okres dłuższy niż 2 lata (art. 33).

Licencja pracownika ochrony fizycznej pierwszego stopnia wymagana jest m.in. do czynności wykonywanych przez: specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne; zespoły konwojujące pieniądze, przedmioty wartościowe lub niebezpieczne; pracowników ochrony bezpośrednio chroniących osoby; nadzorujących i kontrolujących pracę pracowników ochrony fizycznej bez licencji; pracowników ochrony z prawem do stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej; pracowników ochrony wykonujących zadania na obszarach i w obiektach podlegających obowiązkowej ochronie (art. 26).

W rozdziale 6 ustawy opisane są środki ochrony fizycznej osób i mienia. Pracownik ochrony wykonując zadania w granicach chronionych obiektów i obszarów ma prawo m.in. do stosowania środków przymusu bezpośredniego, gdy zagrożone są dobra powierzone ochronie. Środkami przymusu bezpośredniego mogą być: użycie siły fizycznej, chwytły obezwładniające, techniki obrony oraz użycie kajdanek, pałek obronnych, psów obronnych, paralizatorów elektrycznych, broni gazowej i ręcznych miotaczy gazu (art. 38).

Pracownik ochrony ma też prawo do użycia broni palnej np. w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie pracownika ochrony albo innej osoby i podczas konwojowania pieniędzy lub przedmiotów (art. 36 i 37). Pracownik ochrony nosi broń tylko wtedy, gdy jest umundurowany lub nosi ubiór specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej. Nie nosi broni, gdy ochrania osoby w miejscu publicznym (art. 40).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 sierpnia 1998 r. (Dz. U. Nr 113, poz. 731 ze zm.) w sprawie rodzajów dyplomów i świadectw wydawanych przez szkoły i placówki oświatowe, potwierdzające uzyskanie specjalistycznych kwalifikacji w zakresie ochrony osób i mienia, minimalnego zakresu programów kursów pracowników ochrony fizycznej pierwszego i drugiego stopnia oraz tematów egzaminów i trybu ich składania, składu komisji egzaminacyjnej i sposobu przeprowadzania egzaminu.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 sierpnia 1998 r. (Dz. U. Nr 113, poz. 732) w sprawie zakresu wiadomości obowiązujących na egzaminie dla pracowników specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, którzy uzyskali świadectwa potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu znajomości pełnienia służby strażniczej z bronią. Przepisy stosuje się do osób ubiegających się o licencję pracownika ochrony fizycznej pierwszego i drugiego stopnia.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 27 listopada 2008 r. (Dz. U. Nr 219, poz. 1407) w sprawie stażu adaptacyjnego i testu umiejętności w toku postępowania o uznanie kwalifikacji do wykonywania zawodu pracownika ochrony. Gdy w rozporządzeniu mówi się o "pracowniku ochrony" oznacza to osobę posiadającą licencję.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1998 r. (Dz. U. Nr 89, poz. 563) w sprawie warunków i sposobów użycia przez pracowników ochrony środków przymusu bezpośredniego.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1998 r. (Dz. U. Nr 86, poz. 543) w sprawie warunków i sposobu postępowania pracowników ochrony przy użyciu broni palnej.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 września 1998 r. (Dz. U. Nr 120, poz. 780) w sprawie określenia rodzajów obiektów, w których mogą być stosowane paralizatory elektryczne.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1998 r. (Dz. U. Nr 144, poz. 933) w sprawie szczegółowego trybu działań pracowników ochrony, podejmowanych wobec osób znajdujących się w granicach chronionych obiektów i obszarów.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 marca 1999 r. (Dz. U. Nr 30, poz. 299 ze zm.) w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się o wydanie licencji oraz posiadających licencję pracownika ochrony fizycznej.

PRACE LEGISLACYJNE:

Rządowy projekt ustawy o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów (druk sejmowy nr 806) wpłynął do Sejmu 8 października 2012 r., pierwsze czytanie odbyło się na 25. posiedzeniu Sejmu 8 listopada 2012 r. Ponadto, Sejm podjął 9 listopada br. uchwałę w sprawie powołania i wyboru składu osobowego Komisji Nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektów ustaw deregulacyjnych (druk nr 857). Projekt tzw. ustawy deregulacyjnej dotyczy zmniejszenia liczby zawodów regulowanych przez ograniczenie lub likwidację certyfikatów, licencji i innych wymogów.

Przewiduje się, że zmiany w ustawie o ochronie osób i mienia (opisane w art. 10

projektu ustawy), wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. W projekcie przedstawiono m.in. kwalifikację zawodów, do których dostęp jest ograniczony przez administrację publiczną ze względu na uprawnienia związane z bezpieczeństwem publicznym. Do grupy tej należą: pracownik ochrony fizycznej I i II stopnia; pracownik zabezpieczenia technicznego I i II stopnia; detektyw.

W projekcie ustawy deregulacyjnej, w części odnoszącej się do postulatu petycji, proponuje się następujące zmiany:

1) uchylenie przepisu art. 2 a) pkt 2 (*zawierał definicję licencji, którą likwiduje się*);

2) w pkt 6 nadanie brzmienia (*nowa definicja pracownika ochrony*): „**pracownik ochrony** – osobę wpisaną na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, i wykonującą zadania ochrony w ramach wewnętrznej służby ochrony albo na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, lub osobę wykonującą zadania ochrony, w zakresie niewymagającym wpisu na te listy, na rzecz przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia;”.

Zmiany proponowane w ustawie o ochronie osób i mienia polegają głównie na rezygnacji z licencji i zastąpieniu jej wpisem na odpowiednią listę oraz zniesiony będzie podział pracowników na stopnie, od których uzależnione były specjalistyczne uprawnienia. Zniesienie licencji spowoduje rezygnację z egzaminu, który zostanie zastąpiony szkoleniem oraz z wymogu posiadania co najmniej wykształcenia średniego przez pracowników ochrony. Dobór odpowiedniej kadry do wykonywania specjalistycznych zadań ochrony spoczywać będzie na przedsiębiorcy zatrudniającym pracownika. O doborze nie będzie decydowało wykształcenie, ale posiadane doświadczenie zawodowe oraz opinie innych zleceniodawców.

W opinii rządu „wprowadzenie proponowanych zmian w znacznym stopniu ułatwi kandydatom dostęp do pracy w charakterze pracownika ochrony oraz zdobycie kwalifikacji niezbędnych do wykonywania czynności w zakresie stosowania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej”. „Zwolnienie państwa z obowiązku weryfikacji osób dopuszczonych do wykonywania zadań ochrony z wykorzystaniem środków przymusu bezpośredniego i broni palnej i przekazanie tego uprawnienia koncesjonowanym przedsiębiorcom będzie szło w parze ze zwiększeniem kontroli i nadzoru państwa, dotyczących wykonywania działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, gdyż są to usługi bezpośrednio ingerujące w podstawowe prawa obywatelskie”. Ponadto, postuluje się wprowadzenie możliwości zatrudniania w jako pracowników ochrony osób nie

karanych za przestępstwa umyślne oraz obowiązek zawierania przez przedsiębiorców umów OC, co spowoduje wzrost bezpieczeństwa chronionego mienia i zapewni poszkodowanemu obywatelowi rekompensatę za nieuprawnione działania pracownika ochrony.

Nadto, planowana jest rezygnacja z obowiązku posiadania przez kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej dopuszczenia do broni. O dopuszczenie do broni będzie mógł się ubiegać jedynie pracownik zatrudniony przez przedsiębiorcę posiadającego status specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej. Pracownicy ochrony będą ubiegać się o pozwolenie na broń na zasadach ogólnych, określonych w ustawie o broni i amunicji.

DZIAŁANIA POWIĄZANE:

Interpelacja poselska nr 4535 (z 30 kwietnia 2012 r.) w sprawie zmian w ustawie o ochronie osób i mienia. Interpelacja odnosi się do nowego wymogu dla kandydata na pracownika ochrony – brak orzeczenia o niepełnosprawności lub grupie inwalidzkiej. Poseł popiera stanowisko osób niepełnosprawnych, że przepisy te są przejawem dyskryminacji. Przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości odpowiada, że obecne przepisy Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 23 marca 1999 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się o wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej również wykluczają posiadanie orzeczenia o niepełnosprawności lub grupy inwalidzkiej.

Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej 5 kwietnia 2012 r. skierowali do Ministerstwa Sprawiedliwości stanowisko do projektu ustawy o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów, w tym do ustawy o ochronie osób i mienia. Pozytywnie ocenili postulat poszerzenia zakresu wolności gospodarczej oraz obowiązkowe ubezpieczenie pracowników ochrony od odpowiedzialności cywilnej (OC). Są jednak zdania, że likwidacja licencji uzyskiwanej przez pracownika ochrony na jego wniosek i zastąpienie jej wpisem na listę kwalifikowanych pracowników ochrony na wniosek pracodawcy - jest zastąpieniem jednego obowiązku administracyjnego drugim. Negatywnie oceniają wyłączenie możliwości wpisania osób niepełnosprawnych na listę pracowników kwalifikowanych. Brak projektów aktów wykonawczych uniemożliwia, w ich opinii, rzetelną ocenę skutków planowanych zmian.

Polska Izba Ochrony (PIO - Członek Założyciel Klubu Europejskich Organizacji Branży Ochrony ESBOC) wspólnie z organizacjami branżowymi od dawna domaga się „prac ustawodawczych nad uchwaleniem zupełnie nowej ustawy, odpowiadającej aktualnym uwarunkowaniom ustrojowo-gospodarczym”. W rządowym projekcie ustawy o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów znalazły się zawody pracownika ochrony fizycznej i ochrony technicznej oraz detektywa. Zdaniem PIO nastąpi „kolejne poprawianie czegoś, co już dawno powinno zostać zastąpione czymś nowym” (www.piooim.pl).

Cztery organizacje* zrzeszające pracowników ochrony, w tym PIO, 4 kwietnia 2012 r. w piśmie do resortu sprawiedliwości odniosły się do deregulacji w części stanowiącej o ich sytuacji prawnej (fragmenty): „Pozornym i niebezpiecznym ułatwieniem należy określić propozycję całkowitej rezygnacji z obowiązkowych egzaminów dla pracowników ochrony i zastąpienia ich tylko szkoleniem. Pozorną zmianą określają rezygnację z egzaminu w sytuacji jednoczesnego wprowadzenia do ustawy o broni i amunicji obowiązku poddania się egzaminowi dopuszczającemu do pracy z bronią (dziś jest to część egzaminu na licencję). Niebezpieczną, bo nie dostrzega się potrzeby weryfikacji wiedzy oraz umiejętności w innym zakresie np. stosowania środków przymusu bezpośredniego (zakres egzaminu na licencję), dając prawo służbie ochrony, jako jedynej w państwie, dysponowania środkami przymusu bez poddania pracowników weryfikacji w zakresie wiedzy i umiejętności ich stosowania (...).

Proponowane rozwiązania przy obecnej specyfice zatrudnienia w ochronie prowadzą po stronie państwa i przedsiębiorcy do permanentnego (wielokrotnego) w stosunku do tego samego pracownika wykonania czynności w postaci wnioskowania, wpisywania na listę i wykreślenia, wydawania zaświadczeń, legitymacji, i to wszystko będzie związane z obsługą prawie 300 tys. grupy pracowników ochrony. Porównując z dzisiejszymi rozwiązaniami wszystkie wymienione czynności nie są wymagane a pracownika ochrony, który posiada stosowne kwalifikacje po prostu zatrudnia się.”

UWAGI DODATKOWE:

Pojęcie „zawodu regulowanego” prawo unijne definiuje, jako działalność zawodowa lub zespół działalności, których podjęcie, wykonywanie lub jeden ze sposobów wykonywania wymaga bezpośrednio lub pośrednio posiadania specjalnych kwalifikacji zawodowych ujętych w przepisach prawa (art. 3 ust. 1a dyrektywy 2005/36/WE, Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, ze zm.).

Deregulacja zawodu – redukcja ograniczeń stawianych przez prawodawcę przed osobami chcącymi wykonywać dany zawód, przy zgodzie co do pozostawienia go w katalogu zawodów regulowanych. Strategia ta dotyczy w szczególności zawodów zaufania publicznego (z uzasadnienia do projektu – druk sejmowy nr 806).

Dereglamentacja zawodu – wyłączenie danego zawodu z katalogu zawodów regulowanych. Całkowita rezygnacja ustawodawcy z regulacji danego rynku jest efektywna w sytuacji, gdy brak jest przesłanek do dalszej interwencji państwa w danym segmencie rynku pracy (z uzasadnienia do projektu – druk sejmowy nr 806).

* Ogólnopolskie Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Zabezpieczeń Technicznych i Zarządzania Bezpieczeństwem „POLALARM”; Polska Izba Systemów Alarmowych; Polski Związek Pracodawców „OCHRONA”; Polska Izba Ochrony (PIO).

Projekt ustawy deregulacyjnej stanowi pierwszy etap otwierania dostępu do zawodów regulowanych, jest ich w Polsce 380. Lista powstała w toku uzgodnień międzyresortowych, wytypowano zawody, które zostaną poddane deregulacji w pierwszej kolejności. Kryteria tego wyboru były wieloaspektowe, zależne od złożoności regulacji, oczekiwań społecznych, stopnia zaawansowania analiz nad daną profesją w poszczególnych ministerstwach, czy łatwości uzyskania wpływu na rynek pracy.

Pracownicy ochrony obawiają się (www.ochronaforum.eu), że proponowane zmiany wpłyną na obniżenie ich zarobków, co spowoduje, że do branży napłyną nieodpowiedni ludzie. Obecnie zatrudnionych jest również wiele osób bez kwalifikacji, czyli bez licencji – będą oni pracować na dotychczasowych zasadach. Deregulacja ma ułatwić dostęp do pracy w ochronie, ale – zdaniem specjalistów z branży *security* – tak się nie stanie. Deregulacja nie wpłynie też na zmianę wieku zatrudnionych w ochronie osób – ponad 50% ochroniarzy jest w wieku 50 i więcej lat i tak będzie nadal (<http://prawo.rp.pl>). Nowe przepisy wykluczają zatrudnianie osób z orzeczeniem o niepełnosprawności, to pozbawi firmy ochroniarskie możliwości pozyskiwania środków z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych. Nowe wymagania dotyczyć będą uzyskania zaświadczenia lekarskiego o zdolności fizycznej i psychicznej do wykonywania zadań ochroniarskich (zaświadczenie nie starsze niż 3 lata).

REKOMENDACJE BIURA:

Branża ochroniarska to największy z segmentów gospodarki, objęty planowaną przez rząd deregulacją. Z oficjalnych rejestrów wynika, że obecnie działa ponad 5 tys. firm, które zatrudniają ponad 120 tys. licencjonowanych ochroniarzy i ponad drugie tyle pracowników ochrony bez uprawnień do noszenia broni czy ochrony budynków administracji publicznej (łącznie około 300 tys. osób).

W obecnym systemie wielu pracowników ochrony już pracuje bez kwalifikacji, a ci, którzy ubiegali się o licencję I lub II stopnia musieli posiadać odpowiednie wykształcenie, weryfikowane podczas egzaminu. Prawo określiło te wymagania w ustawie i licznych aktach wykonawczych. Nowe rozwiązania radykalnie zmieniają koncepcję funkcjonowania branży. Rząd oczekuje, że rezygnacja z licencji przyniesie znaczące oszczędności organizacyjno-finansowe po stronie sektora publicznego. Natomiast zwiększy się odpowiedzialność koncesjonowanych pracodawców w zakresie szkolenia i przygotowania do zawodu pracownika ochrony oraz weryfikacji opinii o nich pod kątem przestrzegania prawa.

Rządowy projekt tzw. ustawy deregulacyjnej stanowi realizację działań rządu mających na celu zmniejszenie liczby zawodów regulowanych w Polsce. W opinii rządu, ograniczenia w dostępie do wykonywania określonych zawodów niosą wiele negatywnych skutków gospodarczo-społecznych. Wśród nich wymienia się niższy poziom zatrudnienia w sektorach objętych regulacją. Innym efektem wysokiego poziomu regulacji zawodów jest zwiększanie kosztów funkcjonowania państwa, ze względu na konieczność ponoszenia wydatków na utrzymanie systemu.

Rząd jest zdania, że zdecydowana większość zadań ochrony osób i mienia nie wymaga kwalifikacji. Obszary podlegające obowiązkowej ochronie – mające istotne znaczenie dla obronności i bezpieczeństwa państwa oraz ochrony interesu gospodarczego – nie wymagają dużej liczby pracowników, którzy powinni podlegać weryfikacji. Natomiast koncesjonowani przedsiębiorcy zatrudniający ochroniarzy powinni podlegać w nowej sytuacji zdecydowanie większej kontroli i nadzorowi państwa.

Autor petycji nie odnosi się do ustawy deregulacyjnej, ale krytykuje zrównywanie wymagań wobec wszystkich pracowników ochrony. Jest zdania, że należy cenić przygotowanie do zawodu potwierdzone egzaminem.

W związku z faktem, że projekt ustawy deregulacyjnej znalazł się już w Sejmie, Biuro dostrzega celowość skorzystania przez Komisję z uprawnienia do przekazania petycji Sejmowi, w celu rozważenia jej w prowadzonych pracach.

OPRACOWAŁA

Jolanta Krynicka

DYREKTOR

Anna Pomianowska-Bąk